

съ виша специална наука и второ, защото тѣ като сж стояли 3—4 години и повече въ чужбина сж имали възможность да се запознаятъ отблизу съ тамкашнитѣ наредби, битѣ, нрави и култура. По този начинъ България е избрала най-съобразния и най-практичния пжтъ : вмѣсто да чака да дойдатъ въ страната разни инструктори и мисии за да я просвѣтятъ, да я организиратъ, да я цивилизоватъ и сжщеврѣменно да се настаняватъ у насъ като господари, тя ежегодно е изпращала по всичкитѣ краища въ културнитѣ страни отлични младежи които на връщане сж насадили у насъ онова, що сж намѣрили за най-свършено въ чужбина, и което можело да се приспособи и у насъ. И дѣйствително, достатъчно е да се разгледатъ отблизу нашитѣ учрѣждения, приомитѣ и системата на всичко, което съставлява у насъ економическия, социалния и културния животъ, за да се убѣдимъ, че много нѣщо е заимствено, и често твърдѣ сполучливо, отъ чужбина. По този начинъ България биде широко отплатена за паричнитѣ жертви, които е направила за отличнитѣ свои синове, които сж станали едни отъ най-жизненитѣ и често отъ най-отличнитѣ сили на народа, защото между стипендиантитѣ има министри, депутати, вѣщи професори и учители, отлични адвокати, способни инженери. знатни медици, висши чиновници, съ една дума голѣма частъ отъ това що съставлява у насъ интелигенцията на народа. Слѣдващиятъ списъкъ на всичкитѣ стипендианти отъ 1879 година до днесъ говори най-краснорѣчиво за сполучливия начинъ, по който Министерството на Народното Просвѣщение изпълня тази своя културна задача.